

A NEW HOPE

Proloog

Een nieuwe melkweg, een nieuwe tijd.

De Oude Republiek was de republiek uit de legendenwereld, die zich aan tijd noch afstand stoorde. Waar ze zich had bevonden of waar ze vandaan was gekomen, deed er niet toe. Als je maar wist dat het *de* Republiek was.

Er was een tijd geweest dat de Republiek onder het wijze beleid van de Senaat en beschermd door de Jediridders groeide en bloeide. Maar zoals zo vaak wanneer welvaart en macht de grens van het bewonderenswaardige overschrijden en een angstwekkende omvang gaan aannemen, verschenen de kwalijke figuren ten tonele die van een al even omvangrijke hebzucht bezeten waren.

Zo was het met de Republiek op haar hoogtepunt gesteld. Evenals een kolossale boom wist de Republiek alle uitwendige belagers te weerstaan maar werd ze van binnenuit aangevreten, zonder dat het gevaar van buiten merkbaar was.

Gesteund en gedoogd door ongeduldige, op macht beluste regeringspersonen en door de omvangrijke commerciële instellingen, liet de ambitieuze senator Palpatine zich tot president der Republiek verkiezen. Hij beloofde de ontevreden onder het volk te herenigen en de nog vers in het geheugen liggende glorie van de Republiek te herstellen.

Toen hij eenmaal vast in het zadel zat, riep hij zich tot keizer uit en sloot zich voor het lagere volk af. Het duurde niet lang of hij was een stroman geworden van dezelfde assistenten en hielenlikkers die hij in hoge functies had benoemd, en de kreten om gerechtigheid uit de kringen van de bevolking drongen niet meer tot zijn oren door.

Nadat de keizerlijke gouverneurs arglistig de Jediridders – de handhavers van het recht in het melkwegstelsel – hadden uitgeroeid, begonnen ze een schrikbewind over de uit het lood geslagen werelden van die melkweg te vestigen. Velen misbruikten de keizerlijke strijdkrachten en de naam van de steeds meer geïsoleerd rakende keizer voor hun persoonlijke oogmerken.

Een klein aantal samenlevingen kwam echter tegen deze schandelijke nieuwe toestand in het geweer. Ze spraken zich tegen de Nieuwe Orde uit en begonnen de grote strijd voor het herstel van de Oude Republiek.

Van meet af aan waren zij numeriek aanzienlijk in de minderheid bij de samenlevingen die zich hun knechtschap lieten aanleunen. In die begindagen zag het ernaar uit dat de heldere vlam van het verzet zou worden gedoofd nog voordat ze haar licht van de nieuwe waarheid over een melkweg van verslagen en onderdrukte volken kon laten schijnen...

Uit *Kroniek van de Whills*, Eerste Sage

‘Ze bevonden zich op het verkeerde ogenblik op de verkeerde plaats. Geen wonder dat ze helden zijn geworden.’

Leia Organa van Alderaan, senator

I

Het was een grote glanzende bol, die een granaatgeel schijnsel het heelal in straalde – maar een zon was het niet. Daarmee had de planeet de mensen lange tijd misleid. Pas toen de ontdekkers er omheen cirkelden, kwamen ze tot het inzicht dat dit een wereld in het stelsel van een dubbelzon was en niet zelf een derde zon vormde.

Eerst leek het of er geen leven op deze planeet zou kunnen bestaan, en zeker geen menselijk leven. Toch wentelden de twee grote sterren G1 en G2 zich met opvallende regelmaat om een gemeenschappelijk zwaartepunt, en Tatooine liep er omheen in een baan die breed genoeg was om een vrij stabiel, zij het uitermate warm klimaat tot ontwikkeling te laten komen. Het was merendeels een wereld van dorre woestijnen, waarvan de ongewoon sterchtig gele gloed te danken was aan het schijnsel van de twee zonnen dat door natriumrijke zandvlakten werd weerkaatst. Datzelfde zonlicht flikkerde plotseling op de dunne huid van een metaalachtig ding dat op de atmosfeer af dwarrelde.

De onvaste koers die de heelalkruiser volgde, was opzettelijk en niet het gevolg van een beschadiging maar juist een wanhopige poging om geen schade op te lopen. Lange intense energieflarden gleden langs de romp, een kleurrijke wolk van vernietiging, als een school regenboogremora's in gevecht om zich aan een onwillige gastheer vast te zuigen.

Een van die zoekende, tastende stralen wist het ontwijkende toestel te pakken te krijgen en raakte zijn grote zonnestabilo. Bij de verbrijzeling van het uiteinde van het paneel spatten fonkelende stukjes metaal en kunststof de ruimte in. Het toestel leek een huivering over zich te krijgen.

Opeens kwam de bron van de meervoudige energiebundels in het gezicht: een logge kruiser van de Keizerlijke Ruimtevloot. Het zware silhouet zag er cactusachtig uit van de tientallen stukken geschut, die ophielden hun flitsen uit te spuwen nu de kruiser dicht genaderd was. In de getroffen delen van het kleinere toestel wisselden de explosies

en lichtflikkeringen elkaar af. In de absolute kou van het heelal kroop de kruiser naast zijn gewonde prooi.

Weer bracht een explosie in de verte het toestel aan het schudden, maar naar het idee van R2-D2 en C-3PO was het niet zo ver bij hen vandaan. Door de schok werden ze in de nauwe gang door elkaar gerammeld als de lagers in een aftandse motor.

Op het eerste gezicht zou je aannemen dat de slanke mensmachine 3PO de baas was en de gedrongen driepootrobot R2-D2 een ondergeschikte. 3PO zou misschien minachtend voor deze verklaring de neus ophalen, maar ze waren op elk gebied elkaars gelijke, behalve wat de spraak betrof. Daarin was 3PO duidelijk de meerdere – en dat was ook de bedoeling.

Opnieuw kreeg de gang een schok van een explosie, waardoor 3PO zijn evenwicht verloor. Zijn kortere metgezel had op zulke momenten het voordeel dat zijn gedrongen cilindrische lijf een laag zwaartepunt bezat en op zijn dikke klauwpoten goed in balans bleef.

R2 keek op naar 3PO, die tegen de gangwand steun zocht. Er knipperden raadselachtige lichtjes om het ene mechanische oog terwijl de kleine robot het bestookte omhulsel van zijn maat onderzocht. Er lag een waas van vezeltjes en metaalstof over de bronskleurige deklaag die anders meestal glansde, en er zaten zelfs duidelijke deuken in – alles het gevolg van de afstraffing die het opstandelingen-toestel waarin ze zich bevonden te verduren had gehad.

De laatste aanval was met een aanhoudende lage bromtoon gepaard gegaan, die zelfs de zwaarste explosies niet hadden weten te overstemmen. Zonder duidelijke aanleiding hield de zoemende bas abrupt op. In de verder verlaten gang was het enig overgebleven geluid afkomstig van de knetterende kortsluitingen in de relais en de plofjes waarmee allerlei schakelingen het begaven. Nogmaals bonkten er ontploffingen door het toestel, maar ze waren ver uit de buurt van de gang.

3PO keerde zijn gladde mensachtige hoofd terzijde. Metalen oren luisterden gespannen. Dit nabootsen van een menselijke houding was heus niet nodig – 3PO's geluidssensors waren rondom gevoelig – maar de slanke robot was er op geprogrammeerd om zich in menselijk gezelschap natuurlijk te gedragen. Die programmering bestreek zelfs menselijke gewoontegebaren.

‘Hoorde je dat?’ luidde de retorische vraag aan zijn maat. Hij doelde op de bromtoon. ‘Ze hebben de hoofdreactor en de stuwmotoren afgezet.’ Zijn stem klonk even ongelovig en bezorgd als wanneer een mens het zou hebben gezegd. Met een metalen handpalm wreef hij somber over een matgrijze plek in zijn zij, waar een afgeknapte rompspant tegenaan was gevallen en het bronzen deklaagje geschaafd had. 3PO was een kieskeurige machine, en zulke dingen zaten hem dwars.

‘Waanzin. Wáánzin is het.’ Hij schudde traag het hoofd. ‘Deze keer gaan we er werkelijk aan.’

R2 ging er niet onmiddellijk op in. Met zijn tonronde lijf achterover op de krachtige poten die zich aan het dek vasthielden, bestudeerde de één meter lange robot het plafond. Hoewel R2 niet zoals zijn maat een hoofd had om er een luisterende houding mee aan te nemen, wist hij toch min of meer die indruk te wekken. Er klonk een reeks piep- en fluittoontjes uit zijn luidspreker. Zelfs een scherp menselijk oor had er niet meer dan een storingsgeluid uit kunnen opmaken, maar voor 3PO waren het woorden – even zuiver en helder als een simpele gelijkstroom.

‘Ja, dat zal wel moeten hebben – die stuwmotoren stopzetten,’ gaf 3PO toe. ‘Maar wat moeten we nu dan beginnen? We kunnen geen dampkring binnenvliegen nu onze grote stabilo naar de maan is. En ons zomaar overgeven – dat wil er bij mij niet in.’

Er kwam een groepje mensen met het geweer in de aanslag opdagen. Hun zorgelijke gezichten zagen er even gerimpeld uit als hun uniformen en ze hadden iets over zich van mannen die op de dood voorbereid waren.

3PO bleef zwijgend staan kijken tot ze verderop in de gang de hoek om gingen en keek toen R2 weer aan. De kleine robot was nog in dezelfde stand aan het luisteren. 3PO liet ook zijn blik omhoog gaan, hoewel hij wist dat de zintuiginstrumenten van R2 wat gevoeliger waren dan de zijne.

‘Wat is er, R2?’ Een kort gepiep ten antwoord. Nog even, en je hoefde niet eens meer over uiterst gevoelige sensors te beschikken. Een minuut of twee bleef het doodstil in de gang, en toen was er ergens van boven flauwtjes een krabbend geluid te horen, als van een kat aan de deur, die naar binnen wil. Het eigenaardige geluid was af-

komstig van voetstappen en het verplaatsen van zwaar materieel ergens op de romp van het toestel.

Toen er ettelijke gedempte explosies weerklonken, mompelde 3PO: ‘Ze zijn ergens daarboven binnengevallen. Deze keer is er voor de Kapitein geen ontkomen aan.’ Hij draaide zich om en keek op R2 neer. ‘We konden maar beter...’

Voordat hij zijn zin kon afmaken, werd hij overstemd door het snerpen van metaal dat werd geforceerd en was er verderop in de gang een verblindende flits te zien. Daar ergens was het groepje bemanningsleden dat enkele minuten tevoren was voorbijgekomen op de aanvallers gestuit.

3PO wendde net op tijd zijn gezicht en gevoelige fotoreceptors af om de rondvliegende metaalscherven te ontwijken. Verderop ontstond er een gapend gat in het plafond en begonnen er blinkende figuren als grote metalen kralen op de vloer van de gang neer te vallen. Beide robots wisten dat geen enkele machine het kon opnemen tegen de soepelheid waarmee die figuren zich bewogen en onmiddellijk de gevechtshouding aannamen. De nieuw aangekomenen waren dan ook gepantserde mensen, en geen mechanische figuren.

Een van hen keek naar 3PO – nee, niet naar mij, realiseerde de in paniek geraakte robot zich moeizaam, maar langs mij heen. De figuur richtte het geweer dat hij in zijn gepantserde handen had, maar het was te laat. Een intense lichtstraal trof het hoofd en spatte brokken bepantsering, bot en vlees in het rond.

De helft van de militairen draaide zich om en begon het vuren te beantwoorden – langs de robots heen.

‘Vlug – hierheen!’ commandeerde 3PO, met de bedoeling de regeerssoldaten uit de weg te gaan. Ook R2 wendde zich van hen af. Ze hadden nog maar enkele stappen gedaan toen ze zagen hoe de rebellen voor hen uit stelling hadden genomen en de andere kant op schooten. Het duurde niet langer dan een paar seconden of de gang was één en al rook en over en weer vliegende energiestoten.

Rode, groene en blauwe flitsen ketsten tegen de gladde panelen van de wanden en de vloer of trokken langgerekte scheuren in de metalen oppervlakken. Kreten van gewonde en stervende mensen – een merkwaardig onrobotachtig geluid, vond 3PO – overstemde doordringend de anorganische vernielingen.

Op hetzelfde moment dat een straal bij de voeten van de robot in-sloeg, rukte een andere de wand vlak achter hem open en legde een aantal vonkende stroomkringen en rijen elektrische leidingen bloot. Door de kracht van de dubbele klap struikelde 3PO tegen de uiteen-gerafelde kabels op, waardoor een verscheidenheid van elektrische stromen een krampachtig hortende ledenpop van hem maakte.

De vreemdste gewaarwordingen flitsten door zijn metalen zenuw-toppen. Iedere keer dat hij zich trachtte los te rukken, klonk er opnieuw een hevig geknetter van een volgend onderdeel dat het begaf. Bij het gevecht dat om hem heen woedde, was er in het lawaai en de kunstmatige bliksemschichten geen verflauwing te merken.

De gang kwam vol rook te hangen. R2-D2 was druk in de weer om zijn maat proberen los te krijgen. De kleine robot legde een fleg-matieke onverschilligheid aan de dag voor de gewelddadige ener-giestoten die door de gang vlogen. Hij was trouwens zo klein van postuur dat de meeste bundels toch wel over hem heen gingen.

‘Help!’ brulde 3PO, die opeens de schrik te pakken had gekregen door een nieuw seintje van een inwendige sensor. ‘Ik geloof dat er iets aan het smelten is. Maak mijn linkerbeen los- het gedonderjaag zit bij de servomotor in mijn bekken.’ Het was echt iets voor hem om met-een van een smekende op een verwijtende toon over te gaan.

‘t Is allemaal jouw schuld!’ riep hij boos uit. ‘Ik had nooit moeten vertrouwen op de logica van een thermocapsuleachtig verhuishulpje. Ik snap niet waarom je met alle geweld wilde dat we onze vaste stand-plaats verlieten om deze stomme gang op te zoeken. Niet dat het er nu nog wat toe doet. Het hele toestel zal nu wel...’ R2-D2 onderbrak hem met wat verontwaardigd gepiep en getuut als weerwoord, hoe-wel hij nauwgezet op de verwarde hoogspanningskabels inhakte en ze wegtrok.

‘O ja?’ zei 3PO op sarcastische toon. ‘Van hetzelfde, klein stuk-kie...’

Een buitengewoon hevige explosie gaf de gang een dreun en over-stemde zijn verdere woorden. Een verstikkende damp van verkoold materialen doortrok de lucht en verduisterde alles.

Twee meter lang. Een tweevoeter. Met zijn ruimvallende zwarte ge-waad dat achter hem aan sleepte, en een gezicht dat voortdurend

schuilging achter een functioneel maar excentriek metalen ademfilter, was een Dark Lord van de Sith een angstwekkende, dreigende figuur, zoals hij door de gangen van het rebellentoestel schreed.

De intimidatie volgde alle Dark Lords op de voet. De boosaardige uitstraling van deze specifieke Dark Lord was doordringend genoeg om geharde regeringsmilitairen te laten terugdeinzen, dreigend genoeg om een nerveus gemompel onder hen te ontketenen. Voordien vastberaden leden van de rebellenbemanning staakten hun verzet en sloegen op de vlucht bij het zien van het zwarte harnas – een pantsering die, zwart als ze was, lang niet zo duister aandeed als de gedachten die in het bewustzijn daarbinnen rondspookten.

Dat bewustzijn was bezeten van één oogmerk, één idee, één obsessie die brandde in de geest van Darth Vader op het moment dat hij in het verlamde gevechtstoestel een andere gang insloeg. Hier was de rook aan het wegtrekken, hoewel het strijdrumoor verderop nog steeds door de romp van het toestel galmde. Het gevecht was hier voorbij en had zich verplaatst.

Alleen een robot had nog de gelegenheid zich vrij te bewegen waar de Dark Lord was langsgetrokken. C-3PO ontdeed zich ten slotte van de laatste kabel waarin hij verstrikt had gezeten. Ergens achter hem waren menselijke kreten te horen, waar meedogenloze soldaten van de regeringstroepen de laatste verzetshaarden van de rebellen opruimden.

3PO keek omlaag en zag alleen maar een geblakerd dek. Terwijl hij om zich heen zocht, klonk zijn stem bezorgd: ‘R2-D2... waar zit je?’ De rook leek nog een beetje weg te trekken en 3PO tuurde de gang af.

R2-D2 bleek zich daar inderdaad te bevinden, maar hij keek niet 3PO’s kant uit. De kleine robot leek te zijn verstart in een aandachtige houding. Zelfs voor 3PO’s elektronische fotoreceptors was het lastig door de hardnekkige rook heen te dringen – maar over R2 heen stond een menselijke figuur gebogen. Het was een tengere jonge vrouw en, zo bedacht 3PO, naar de duistere esthetische maatstaven van de mens een beheerste schoonheid. Eén kleine hand leek zich over de voorkant van R2’s romp te bewegen.

3PO ging op hen af, maar de rook werd weer dichter. Toen hij het einde van de gang bereikte, stond alleen R2 hem daar op te wachten.

3PO tuurde verwezen langs hem heen. Robots hadden wel eens een elektronische hallucinatie – maar waarom zou hij nu een mens hallucineren?

Hij haalde de schouders op... Maar waarom eigenlijk niet, vooral als je de verwarrende omstandigheden van het afgelopen uur in aanmerking nam, en de onaangepaste doses elektrische stroom waaraan hij zojuist had blootgestaan. Hij zou zich geenszins hoeven te verbazen over wat zijn met elkaar in verbinding staande inwendige stroomketens nog aan kunstjes voor hem in petto hadden.

‘Waar heb je gezeten?’ vroeg 3PO ten slotte. ‘Zeker weggekropen...’ Hij besloot de kwestie van het al of niet aanwezig zijn van een menselijke figuur te laten rusten. Als het inderdaad een hallucinatie zou zijn geweest, wilde hij R2 niet de voldoening schenkende wetenschap gunnen dat de gebeurtenissen van zo-even zijn logicaschakelingen dermate in de war hadden gebracht.

‘Ze komen vast en zeker hierlangs terug,’ vervolgde hij met een knikje in de richting van de zijgang en zonder de kleine automaat de gelegenheid te geven iets in het midden te brengen, ‘op zoek naar menselijke overlevenden. Wat moeten wij dan beginnen? Ze zullen ons, mechanische rebellenhulpen, heus niet op ons woord geloven dat we niets van belang weten. Dan worden we naar de specerijmijnen van Kessel gestuurd of gedomonteerd om reserveonderdelen op te leveren voor andere robots, die lang niet zo verdienstelijk zijn. Als ze ons er tenminste niet van verdenken een geheime programmering te hebben en ons op staande voet opblazen. Als we niet...’ Maar R2 had zich al omgedraaid en hobbelde haastig terug de hoofdgang in.

‘Wacht eens even; waar ga je naartoe? Heb je dan niet naar me geluisterd?’ Onder het uiten van verwensingen in verschillende talen – sommige in pure machinetaal – holde 3PO in veel vloeiender stijl zijn maat achterna. Zo’n R2-model, overwoog hij, kon je reinste gesloten circuit vormen als het dat wilde.

Bij het besturingscentrum van de heelalkruiser was de gang door de regeringsmilitairen volgestouwd met sombere gevangenen. Sommigen lagen er gewond bij, anderen waren stervende. Een paar rebellenofficieren waren van hun manschappen gescheiden en stonden in een

groepje bijeen het zwijgende plukje soldaten die hen in bedwang hielden strijdlustige blikken toe te werpen en bedreigingen tegen hen te uiten.

Als op bevel hield iedereen – regeringsmilitairen en rebellen – zich koest toen er een grote in cape gehulde figuur de hoek om kwam. Twee van de tot dusverre vastberaden, weerbarstige rebellenofficieren begonnen te beven. De boven iedereen uitstekende figuur bleef tegenover een van hen staan en stak zonder iets te zeggen zijn hand uit. IJzersterke vingers sloten zich om de hals van de man en lichtten hem van het dek. De ogen van de rebellenofficier puilden uit, maar hij gaf geen kik.

Een officier van de regeringsstrijdkrachten, met opengeschoven helm die een vers litteken liet zien waar een energiestraal door zijn pantsering was gedrongen, klauterde de stuurhut van het toestel uit en schudde snel het hoofd. ‘Niets te vinden, meneer. Het informatie-archief is uitgewist.’

Met een nauwelijks merkbaar knikje gaf Darth Vader te kennen dat hij het had gehoord. Het ondoordringbare masker wendde zich terug naar de officier die hij aan het martelen was. De vingers met metalen pantsering knepen door. De gevangene graaide er wanhopig naar en probeerde ze los te rukken, maar het baatte hem niet.

‘Waar zijn de gegevens die jullie hebben onderschept?’ baste Vader dreigend. ‘Wat hebben jullie met de informatiebanden uitgevoerd?’

‘We hebben... geen... informatie... onderschept,’ reutelde de bungelende officier, die nauwelijks adem kon krijgen. Ergens diep in zijn binnenste perste hij een kreet van woede omhoog. ‘Dit is een... toestel van de Raad... Hebt u niet... het kenteken... op de romp gezien?... We zijn op... diplomatieke missie...’

‘Die missie van jullie kan barsten!’ grauwde Vader. ‘Waar zijn die banden?’ Hij kneep harder om zijn dreigement kracht bij te zetten.

Toen de officier eindelijk antwoord gaf, was zijn stem niet meer dan een verstikt gefluister: ‘Dat weet... alleen de Commandant.’

‘Dit toestel draagt het wapen van Alderaan,’ grauwde Vader en boog zich met zijn afzichtelijke masker naar de man toe. ‘Is er iemand van de koninklijke familie aan boord? Wie hebben jullie bij je?’ Dikke vingers vernauwden hun greep nog meer en de officier stelde steeds

wanhopiger pogingen in het werk om zich los te worstelen. Zijn laatste woorden klonken binnensmonds en zo gesmoord dat ze niet meer te verstaan waren.

Vader was er niet tevreden mee. Hoewel de figuur met een duidelijke onherroepelijkheid slap kwam te hangen, bleef de hand doorknijpen totdat er een akelig kraken en knappen van botten te horen was. Vader snoof van afkeer en smeed ten slotte de levenloze pop tegen de wand aan de overzijde. Een paar regeringssoldaten doken nog net op tijd weg om het lugubere projectiel te ontwijken.

De grote zwarte figuur keerde zich met een ruk om, en de officieren van het regeringsleger kropen in hun schulp onder de onheilspellende starre blik. ‘Sloop dit toestel tot in de kleinste stukjes, totdat jullie die banden vinden. En als er passagiers zijn, wil ik die levend in handen hebben.’ Hij zweeg even en barstte toen los: *‘Als de bliksem!’*

Officieren en manschappen struikelden bijna over elkaar heen, zo’n haast hadden ze om weg te komen- misschien niet zozeer om Vaders order uit te voeren, maar in ieder geval om zich uit die kwaadaardige sfeer los te maken.

R2-D2 bleef eindelijk staan in een verlaten zijgang, waar geen rook hing en geen tekenen van strijd te zien waren. Een bezorgde, in de war geraakte 3PO hield achter hem stil.

‘Je hebt ons door het halve toestel gesleept, en wat...’ Hij slikte zijn laatste woorden in en staarde ongelovig naar de gedrongen robot, die met een klauwarm omhoogreikte en de verzegeling van een luik naar een reddingscapsule verbrak. Onmiddellijk ging er een rood licht aan en klonk er een zacht getoeter de gang door.

3PO keek verwoed om zich heen, maar er kwam niets opdagen. Toen hij zijn blik weer op R2 richtte, wurmde deze zich al de nauwe capsule in. Er was net voldoende ruimte voor een paar mensen, maar de inrichting ervan was niet geschikt om mechanische androïden te herbergen. Het kostte R2 enige moeite om het compartimentje binnen te komen.

‘Hee!’ riep de geschrokken 3PO vermanend. ‘Daar mag je niet in! Dat is alleen voor mensen. Misschien dat het ons nog net zou lukken die regeringslui aan het verstand te brengen dat we geen programmering van de rebellen hebben gehad en dat we te kostbaar zijn om te

worden gesloopt, maar als iemand jou daarin aantreft, hebben we geen schijn van kans. Kom eruit.'

Op een of andere manier had R2 zijn lijf voor het miniatuurbedieningspaneel weten te manoeuvreren. Hij boog zich iets achterover en richtte een stortvloed van luide piep- en fluittonen tot zijn weifelende metgezel.

3PO luisterde. Hij kon niet zijn voorhoofd fronsen, maar wist aardig de indruk te wekken dat hij het toch deed. 'Opdracht... wat voor opdracht? Waar heb je het over? Zo te horen heb je geen enkele geïntegreerde logicaschakeling meer over. Nee... niet nog meer avontuurlijkheden. Ik waag het er op bij de regeringstroepen – en ik ga niet in dat ding daar zitten.'

Er kwam een venijnig elektronisch geluid uit het R2-model.

'Jij moet *mij* geen kip zonder kop noemen,' blafte 3PO terug, 'bovenmaatse lelijke vetklomp die je bent.'

3PO wilde er nog iets fraais aan toevoegen, toen door een explosie de achterwand van de gang werd weggeslagen. Er vlogen stofwolken en metaalscherven door het gangetje, onmiddellijk gevolgd door een reeks secundaire knallen. Uit de blootgelegde binnenwand sprongen gretige vlammen tevoorschijn, die weerkaatst werden door de enkele plekken op 3PO's huid die nog glimmend waren.

Onder het mompelen van het elektronische equivalent van zijn ziel in goede handen aan te bevelen, sprong de lange robot de reddingscapsule in. 'Ik zal er nog wel spijt van krijgen,' mompelde hij wat duidelijker, terwijl R2 het veiligheidsdeurtje achter hem liet dichtschuiven. De kleine robot zette een reeks schakelaars om, sloeg een deksel open en drukte drie knoppen in de voorgeschreven volgorde in. Onder het tumult van de explosieve lanceerlading schoot de capsule van de lamgelegde heelalkruiser weg.

Toen via de communicators de melding doorkwam dat de laatste verzetshaard aan boord van het rebellentoeistel was opgeruimd, liet de commandant van de regeringskruiser zijn opgekropte spanning wegvloeien. Met genoegen was hij naar het relaas van de stand van zaken in het veroverde toeistel aan het luisteren, toen een van zijn artillerieofficieren hem riep. De commandant liep naar diens post toe en keek op het ronde monitorscherm. Er viel een stipje naar de felver-

lichte planeet waarboven ze zich bevonden.

‘Daar gaat weer een capsule, kolonel. Instructies?’ De officier hield in afwachting zijn hand boven een gecomputeriseerde batterij energiegeschut. Ontspannen, vol vertrouwen in de vuurkracht die hem ter beschikking stond en in hun totale beheersing van de situatie, bestudeerde de commandant de geprojecteerde aanwijzingen van de meetapparaten die de capsule volgden. Ze leverden geen van allen iets op.

‘Wachten met vuren, luitenant Hija. Volgens de instrumenten is er geen vorm van leven aan boord. Het lanceermecanisme van de capsule zal zijn kortgesloten of het heeft een foutief commando gekregen. Verspil er maar geen energie aan.’ Hij wendde zich af en luisterde met voldoening naar de meldingen uit het rebellentoestel over gevangenen en krijgsbuit.

De felle flitsen van panelen die explodeerden en van kortsluitende verbindingen weerkaatsten grillig in het harnas van de voorste man van de stormtroep die het volgende stuk gang verkende. Hij wilde zich juist naar de anderen omkeren om hun een seintje te geven dat ze konden oprukken, toen hij opzij iets zag wegschuifelen. Het bleek zich in een donker alkoofje terug te trekken. Met zijn pistool in de aanslag ging hij er omzichtig op af en keek de inham binnen.

Een bevend persoontje in soepele witte kledij had zich tegen de achterwand aangedrukt en keek op naar de soldaat. Nu merkte hij dat hij met een jonge vrouw te maken had en dat haar uiterlijk overeenstemde met dat van degene voor wie de Dark Lord de grootste belangstelling had. De soldaat grinnikte achter zijn helm. Een gelukkig treffen voor hem. Hij zou zeker lof oogsten.

Binnen het harnas draaide hij zijn hoofd een beetje om zijn stem op het condensatormicrofoontje te richten. ‘Hier heb je haar,’ riep hij de mannen achter hem toe. ‘Zorg voor...’

Hij haalde het besluit van zijn zin niet, evenmin als de verhoopte eervolle vermelding hem ooit ten deel zou vallen. Zodra hij zijn aandacht van de vrouw had afgewend naar zijn communicator, was het met haar beven verbijsterend snel afgelopen. Het energiepistool dat ze achter haar rug had gehouden, kwam in een oogwenk voor de dag terwijl ze zich uit haar schuilplaats naar voren stortte.

De soldaat die de pech had gehad haar op te sporen, was de eerste

die sneuvelde. Van zijn hoofd bleef niets anders over dan een verwrongen klomp botten en metaal. Hetzelfde lot viel de tweede geharnaste figuur ten deel, die snel achter hem aan was gekomen. Toen werd de vrouw in haar lende geraakt door een felgroene energiebalk. Onmiddellijk sloeg ze tegen het dek, maar ze hield het pistool in de tengere hand geklemd.

Andere geharnaste figuren dromden om haar heen. Een van hen, met de distinctieven van een subalterne officier op de mouw, knielde bij haar neer en keerde haar om. Hij bekeek de verlamde vrouw met geoeffende blik.

‘Ze komt er wel bovenop,’ verklaarde hij ten slotte en keek zijn ondergeschikten aan. ‘Geef bericht door aan Heer Vader.’

Gebiologeerd zat 3PO uit het patrijspootje aan de voorkant van de capsule te staren terwijl de vurig gele bol van Tatooine hen begon op te slokken. Hij wist dat ergens achter hun rug het lamgelegde toestel en de regeringskruiser tot nietige stipjes wegslonken.

Dat vond hij best. Als ze in de buurt van een beschaafde stad landden, zou hij fatsoenlijk emplooi in een rustige omgeving zien te vinden, iets wat meer met zijn status en zijn opleiding in overeenstemming zou zijn. De afgelopen maanden hadden hem meer opwinding en onvoorzienne voorvallen bezorgd dan goed was voor een arme robot.

Te oordelen naar de willekeur waarmee R2 de bedieningsorganen leek te hanteren, beloofde het echter allerm minst een soepele landing te worden. Bezorgd keek 3PO naar de kleine dikkerd. ‘Ben je er wel zeker van dat je dit ding kunt besturen?’

Het nietszeggende gefluit waarmee R2 hem van antwoord diende, hielp de grote robot niet bepaald van zijn radeloze gemoedstoestand af.